

Thu Hà Nội

Tôi gọi em là Mùa thu Hà Nội
 Để nhớ về em như một bài ca
 Một chút riêng tư một chút thật thà
 Một chút băng khuâng, Mùa thu ơi... anh nhớ

Lần gặp mùa thu đầu bỡ ngỡ
 Khẽ chạm bàn tay khẽ xôn xao
 Có chút hương thơm thoảng góc nhỏ phố nào
 Và có nắng, chợt long lanh vàng nắng

Chờ mùa thu nơi cung đường tĩnh lặng
 Tiếng em cười tựa xào xạc lá bay
 Mùa thu ơi khi nỗi nhớ đong đầy,
 Anh nhớ em và thêm yêu Hà Nội

Mùa thu nhé thôi không còn bối rối
 Khi anh nhìn đắm đắm mưa thu
 Thôi âm u và xóa hết khoảng trời mù
 Thu trong anh, thật sáng trong, thu nhé!

Anh nhớ về em trong khoảnh khắc mùa thu đi lặng lẽ
 Và sống cho anh nơi không có mùa thu
 Cho cả những niềm tin và cả những hận thù
 Cho bình yên nơi có em... thu Hà Nội.

Say

>> HÙNG CM

Nghiêng xuân bạn rót cho tôi
 Nghiêng thơ tôi rót cho đời mai sau

Nghiêng đêm ta rót cho nhau
 Uống giao thừa... uống giao cầu ân tình

Chén cay tự rót cho mình
 Uống long đong... uống thanh bình... uống yêu

Rót em để được liêu xiêu
 Cùng say với cả những điều chua say.

>> KHÚC HỒNG THIÊN

Nhận ra em giữa mênh mông nước trời

Mến tặng Thu Hồng

Mưa quất ngang trời như chẳng hề toan tính
Chỉ thấy nước trắng đường khắp ngõ phố tôi qua
Đâu phải riêng tôi đội trời đến lớp?
Còn có em - cô gái nhỏ xa nhà

Có gian khó thế này ta mới thấm
Từng giọt mưa rơi trên áo lạnh lùng
Những con chữ kia muốn bùng lên lửa ấm
Phải biết uơm qua bao mưa gió trập trùng

Trập trùng tháng năm từ thời thơ bé lắm
Tôi cũng như em, tóc cháy giữa đời thường
Sân trường trắng băng một màu nước lũ
Giảng đường gọi tôi về với trăm mền ngàn thương

Tôi đã nhận ra em giữa mênh mông biển nước
Đường Nguyễn Trãi những dòng người
hối hả chạy trong mưa
Không điện, không đèn... vẫn rộn ràng tiếng nói
Đôi mắt sáng nhìn tôi
tôi gặp tự bao giờ?

Chẳng có điều gì
làm tôi nản lòng
Bởi trong cơn mưa chiều âm thầm
Tôi đã nhận ra bất ngờ
Lóng lánh một tứ thơ...

>> PHẠM VĂN TÌNH